

Válogatás a Rákosi-rendszer anekdotáiból

Adomazgaza: Kiss Gábor Ferenc

(Forrás: *Történelmünk humorban. Ferenc Jóskától – Antall Józsefíg. Szerk.: Szenes Imre.*)

Látogatás

Rákosi iskolát látogat. Ennek során megkérdezi a gyerekektől:

– Hogy lettem én az ország vezére?

Az utolsó sorban Mórica odasúgja a padtársának:

– Érdekes, a papám is ezt kérdezte az este.

Javított felelet

A falusi pártiskolán eljött a vizsga ideje. A tanulók egyszerű kérdések alapján számolnak be tudásukról.

– No, János bácsi, milyen ember Rákosi elvtárs?

János bácsi gondolkodik, hogy hogyan is mondja, aztán vontatottan kiböki:

– Hát... Lehetne rosszabb is.

– Mit beszél? – kiállt rá a vizsgáztató. – Azonnal vonja vissza!

– Visszavonom kérem – mondja csendesen János bácsi –, rosszabb már nem is lehetne.

Aki méltóságos is lehetne...

Egy régi pesti bérház emeleti lakója ordítva hívja:

– Viciné! Viciné!

Az egyik földszinti lakásból méltatlanul előkerül a terebélyes alházmesterné, és hangosan visszakiabál:

– Mi ordibál, nem vagyok én süket. Különb is, vegye tudomásul, hogy a férjem mint munkakáder tegnap óta államtitkár. És ha nincs ez a rohadt rendszer, akkor én most méltóságos asszony volnék...

Mindennapi kíván(csi)ság

Az öregedő Kohn mindennap vesz egy

Szabad Népet. Ránéz az első oldalára, aztán a lapot az utcai szemégyűjtőbe dobja. Két hét múlva a kíváncsi újságárus megkérdezi régi ismerősét:

– Hogyhogy olyan hamar eldobja az újságot? Hát mit keres benne Kohn bácsi?

– A gyász híreket – válaszol az öreg.

– De azok a hátsó oldalak egyikén található.

– Nyugodjon meg – mondja tapasztalt újságolvasóként –, amit én keresek, az oly sokunkat érdekel, hogy az az első oldalra kerül majd...

Abszolút...

– Ki az abszolút éber?

– Aki kesztyűjét felhúzása előtt alaposan megnézi: nincs-e benne az ellenség keze.

* * *

– Mi az abszolút osztályharc?

– Mikor a pártház macskája kergeti a templom egerét.

Az éjszakai portás

A Horthy-hadsereg egy volt magas rangú tisztjét a felszabadulás után menesztik, s minthogy elérte a korhatárt, nyugdíjazzák. Keveselt nyugdíja kiegészítésére elhelyezkedik a vasipar egyik nagyüzemében éjszakai portásként. Egy ellenőrzés során az igazgató éppen szunyókálva találja az öreget. Dühösen felrázza őt és keményen letolja:

– Hogy merészel munkája közben aludni?! Most a termelés is az osztályharc egyik frontja! Eszerint kell itt is helyállni! Volt maga katona?

– Igen voltam! – válaszol az öreg.

– És vajon ott mit mondtak magának, ha szolgálat közben elbóbiskolt?

– Szunyókálunk, tábornok úr, szunyókálunk?

Napellenző

– Mit csinál Rákosi elvtárs, amikor délben kiáll a Parlament erkélyére?

– Szeme fölé tartja a nyitott tenyerét napellenzőnek. Más ellenzője úgyszincs.

Félelem elleni nyugtató

Sztálin halála után a magyar gyárakban, közintézményekben is elrendelik a gyászt. Ez többnyire úgy zajlik, hogy a dolgozók

egy nagy terem fekete drapériás asztalára helyezett gyászszalagos Sztálin-kép előtt róják le végtisztességüket. A tiszteletadásra várakozók sorában Kohn bácsi is ott lépeget. És életlenül mögötte halad a párttitkár, aki észreveszi, hogy Kohn bácsi erősen remeg. A titkár azt hiszi, hogy Kohnt a „nagy vezér” halála rendíti így meg. Ezért nyugtatóan súgja neki:

– Ne féljen, Kohn elvtárs! Sztálin elvtárs meghalt, de szelleme örökké él majd!

Kohn bácsi halkan maga elé mormolja:

– Hiszen én éppen ettől félek...

„SOSEM LESZ VÉGE?”

VII. JELLEGZETES HANGULATKÉP A ZSÚFOLT KELETI PÁLYAUDVARRÓL EGY ZIMANKÓS HÉTFŐI NAPON, 1954. DECEMBER 13-ÁN. NÉHÁNYAN MEGTÁRGYALJÁK A VILÁG FOLYÁSÁT A SZERELVÉNY BETOLÁSÁIG.

„MEDDIG MARADNAK EZEK?” – „SOSEM LESZ VÉGE?”

(MÁTHÉ ZOLTÁN GYŰJTEMÉNYÉBŐL)